

ANTON MEDVED:

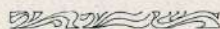
SLOVO.

Življenja majnik jasni, z Bogom!
Na nebu dneva luč pojema,
strmi name priroda nema,
le vran kriči nad temnim logom.

Zelenja, cvetja drobne kite,
po tleh, po stolih razmetane,
ob jutrih solnčnatih nabrane,
z večerom tihim usehnite!

Za mano vse! Vse proč! Vse zadaj!
V zaprte vekomaj prostore
nazaj korak mi več ne more...
Zdaj žgi spomin, zdaj solza padaj!

Zdaj, čas nemili, črtaj gube
mrakotne mi v obraz upali,
v obraz, ki nanj v mladosti zali
prižemal sladke si poljube! —

ANTON MEDVED:

V SPOMINSKO KNJIGO.

BOGOMILI S.

Ko leta zgubajo ti lice,
spominsko knjigo časih vzameš,
prebirati v samoti jameš
prijateljev in znank vrstice.
In tudi moja bodeš brala
iz srca pesem mi kipečo
ob času, ko si mlada, zala
ljubezni prve pila srečo.
O, naj ti ta spomin ostane
v življenja borbi neporažen!
Enako čist, enako blažen

ob dneh mladosti pokopane!
Spominska knjiga... Davna leta...
Vrstica vsaka ti bo sveta.
In brala bodeš pesem mojo,
ki vir je v srčnem dnu imela,
zamišljena desnico svojo
tedaj potegneš preko čela
in spomniš se prelepih dni:
To pisal on je — najin drug —
Bog vedi, ali še živi,
in kje, kako — nemirni duh...?

